

не го лови сънъ. Думитѣ, съ които го подигра днесъ Стойчо ли, или шепота на бащината му приказка бѣ причина, та не му даваше миръ? Той стана неспокоенъ, една грозна мисль се препрѣчваше сега въ съзнанието му: войната ще се свърши, той ще се върне дома и първо ще погледне портрета на покойния си баща — оня портретъ, съ ордена. Ще погледне и на отдавна посивѣлата вече ламаринена рамка, закачена подъ иконостаса, въ която бѣше обкованъ бащиния му кръстъ за храбрость... и току го изби потъ и смущение. Срамуваше се, че не ще достигне баща си... страхуваше се, че не ще може да разправи приказка на невръстнитѣ си двама сина...

Така въ безсъница и размисль прекара Герасимъ още дълго, безъ да поиска смѣна. Внезапно нѣкакво проясняване озари лицето му. Като да бѣше намѣрилъ разрешение. До нѣкакво откритие ли бѣше се приближилъ той или се примири съ мисльта, че докато въ ржката му е тази прегракнала телефонна слушалка, той не трѣбва да очаква нищо? Кой знае, но Герасимъ бързо стана, извади запасната макара съ кабелъ, взема ржчния сѣкачъ и една малка лопатка, които нѣща отдѣли настрана. Следъ като приготви това, той разбуди Методи.

— Слушай Методи, обърна се той къмъ търкащия очитѣ си другарь. Отъ четири часа